Dimecres 26 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 9,57-62): En aquell temps, mentre Jesús i els seus deixebles feien camí, li digué un: «Et seguiré a qualsevol lloc on vagis». I li digué Jesús: «Les guineus tenen caus i els ocells del cel nius, però el Fill de l'home no té on reclinar el cap». I digué a un altre: «Segueix-me». I ell digué: «Senyor, deixa'm primer que me'n vagi a enterrar el meu pare». I li digué Jesús: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, però tu ves, anuncia el regne de Déu» (...).

L'hora de Jesús (la crida)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, en aquesta escena veiem que l'existència humana no és indiferenciada (sense sentit), sinó que té "relleu": Déu crida l'home i la seva crida és "peculiar". La resposta a aquesta crida té preferència i reclama la totalitat del nostre ésser. No basta amb lliurar una part d'un mateix...

Per al cristià significa que existeix "l'hora de Jesucrist", l'instant que no pot ajornar-se, perquè hom no pot calcular i dir: "Sí vull, per suposat, però ara...". Perquè així es podria deixar escapar l'instant de la "meva" vida i perdre —precisament per culpa d'aquestes cauteles— el que és més autèntic de la "meva" vida, que ja mai no podré recuperar. Hi ha l'hora de "la crida", que exigeix una decisió instantània, la decisió més important! Tenen preferència la raó de Jesús i la seva crida: arriben primer!

—Demano a la meva Mare Santa Maria que sàpiga —com Ella— respondre bé i a temps, posposant allò "raonable" davant aquest "més gran" que és Ell. Solament així m'atansaré de veritat fins la seva proximitat.